

Revista de revistes

per C.

ELS METODES D'ENSENYAMENT EN MEDICINA

El Dr. William Duncan Red, professor auxiliar de cardiologia de l'Escola de Medicina de la Universitat de Boston, ha estudiat recentment en un llibret (*Teaching methods in Medicine Boston*) el tema de l'ensenyament, mèdic per tal d'aplicar "la filosofia de l'educació contemporània a les Escoles de Medicina", l'autor es demana justament el que hom pot fer com professor mèdic, que sigui més eficaç pels estudiants i si té alguna importància l'afirmació repetidament feta de què no hi ha obert cap camí metòdic en l'ensenyament de la Medicina.

En el supòsit de què els professors de Medicina haurien d'ésser ensenyats o orientats, examina el Dr. Reid el pla d'estudis de 48 Escoles de medicina dels Estats Units, afegint-hi les crítiques fetes fa sis anys per una Comissió nordamericana nomenada a l'efecte. Aquestes crítiques les examina reduïdes a dos punts principals: excés de matèries en el pla d'estudis i manca de fonament prou directe addient al futur exercici de la medicina. Sense esmentar altres defectes, es veu prou que en aquestes condicions els mètodes d'ensenyament no són prou eficaços.

A una curta nota sobre la psicologia de l'ensenyament, l'autor fa seguir una sèrie de capítols tractant de les tècniques dels ensenyaments. Cada una de les tècniques forma, diu el Dr. Red, un ensenyament que haurà de complir les condicions essencials següents: recolzar-se en les lleis psicològiques i ajustar-se a principis d'educació reconeguts com a bons i ésser de resultats profitosos. Quelcom arbitràriament classifica les tècniques en tres grups: majors, menors i generals, la primera de les quals inclou els més fonamentals mètodes d'ensenyament. S'estén en la real necessitat d'un

apropiat exercici quan hom desitja assolir resultats mecànics en l'estudiant per tal que les respostes esdevinguin habituals, i en aquest cas i enginy del mestre és posat a prova car és necessari inculcar als deixebles el desig de formar hàbits apropiats. Això pot produir-se per la reducció a un tantum proporcionat i tolerable del material objecte d'ensenyament, i per adequades organització i direcció d'aquest, de manera que els temes puguin ésser realment dominats i no exposats verbalment.

Com matèries d'importància secundària exposa els següents guies: L'estudiant deu ésser ajudat per tal que pugui entendre exactament allò que hom espera que faci; s'han de vigilar les seves lectures per tal que pugui adquirir l'hàbit de diferenciar fets i teories i ha d'aprendre, fent esquemes de les seves llistons, l'ús immediat dels fets requerits i la seva connexió amb tot allò que ja hagi estat après.

Quan a l'interrogatori del mestre, el Dr. Red diu que "preguntar bé o ensenyar bé"; que és un mitjà ràpid de saber si l'alumne ha fet el que d'ell hom esperava i si entén allò que ha fet, però el bon mestre pot treure de l'interrogatori quelcom més que un recitat car pot canviar el que explica un estudiant d'una relació de fets en un exercici de pensar actiu. Sobre les conferències a classe, el Dr. Red diu coses interessants, no acceptant de cap manera la definició familiar de què "és una mala costum de professors oficials" empleat en excés esdevé un abús, però un conferenciant que atregui l'antídot per la seva personalitat, remarcant punts importants i explicant aquell que és probable puguin ésser mal compresos, és un solidíssim pilar en un sistema d'ensenyament.

I quan als exàmens exposa la prudent opinió que han d'ésser fets amb perfecta coneixença de les seves limitacions.

Hi ha altra part en el llibre que es refereix es-